

עכשיו הכל בסדר

לתת כבוד לחפצים

גם רויטל קלמרו מ"מעברים" נוהרת שלא להשליך שום חפץ ללא אישור. היא בת שלושים פלוס, מתגוררת בתל-אביב ובעבר עסקה במכי-רות. תמיד נחשבה למסודרת מאוד, בעלת חוש אסתטי וכזו שלא מרשה שיישאר בבית דבר מיותר או ישן מדי. בחיוך היא אומרת שילדיה

המשך ▶

105 9.7.2001

המשך ▶

למדו מהר מאוד להסתיר ממנה את הצע-צועים הישנים, אלה שהם קצת שבורים או קצת מרוטים. כי ברגע שהיא רואה אחד כזה, הוא מוצא את מקומו - בפת. לתחום הסידורים, האריזות וההעברות הגיעה אחרי שעברה בעשר השנים האחרונות 12 דירות. וגם לאחת כמוה, שאוהבת שינוי-ים וחדושים, לא קל לשרוד כל כך הרבה העברות, במיוחד עם בעל ושלושה ילדים. "לאורך השנים לא מצאתי אפילו חברת הובלות אחת שנהנית לעבוד איתה. גיליתי שבתחום הזה, כשאת משלמת מעט את מקבלת עבודה בהתאם. אמנם אהבתי לעבוד ממקום למקום, אבל לא אהבתי את בעלי המקצוע שהיו מגיעים לבית ומשתלטים עלי ולא אהבתי את סגנון העבודה וטיב השירות. "לפני שנה החלטתי שצברתי מספיק ניסיון ושהגיע הזמן שבמקום לקטר, אעשה שינוי. החלטתי שאכנס לנישה הזו של העב-רות הדירה והסידור ואציע דרך אחרת לעשות את זה. אראה שאפשר גם לתת כבוד לחפצים שמסדרים או מניחים בארגו וגם להיות זריזה ויעילה ולארגן הכל בצורה סבירה ובזמן קצר".

● איך את מתחילה לעבוד?

"אני מגיעה קודם כל לפגישת היכרות. אם יש כימיה - ואני עובדת רק אצל אנשים שיש לי כימיה איתם, אחרת אי אפשר לעשות כלום - אני מבררת בדיוק מה נדרש ממני. יש דברים, כמו להיכנס לבודמים, למשל, או לגעת בניירת של הבית, שאני לא עושה. חוץ מזה, הכל אפשרי. אני יכולה לעשות 'סידור פלס' של ארון בגדים, לארגן מחדש מטבח, מחסן או חדר של ילדים שגדלו. יש כאלה שמזמינים את שירות הסידור שלי דווקא במעבר בין העו-נות או לקראת המעבר מדירה לדירה.

"אני אף פעם לא מתחילה ישר לעבוד. רק אחרי שנוצר קשר של אמון והבנה מה אני צריכה לעשות, אני נותנת הצעת מחיר. אני מעדיפה לתמחר את העבודה שלי לפי משימות ולא לפי שעות, ורק אחרי שהכל מובן ומוסכם, אני קובעת תאריך".

● ומה קורה ביום המיועד?

"תלוי מה רוצים המזמינים. יש לי בתים שבהם הסידור הוא בילוי משותף של כייף, משולב בהעלאת זיכרונות ומדידות וצחו-קים. אבל בהחלט אפשר להשאיר לי את כל העשייה ולצאת לעבודה או ליום מחוץ לבית. יש אנשים שיותר קל להם לתת לי להיפטר בעבורם מחפצים ומכגדים ישנים ומיותרים, גם כאלה ששנים לא השתמשו בהם. הם מעבירים אותם ממדף למדף, מתרגזים בגלל המקום המיותר שהם תופ-סים בארון או בבית, ולפעמים רק בגלל הקושי הזה, הם מבקשים את הסיוע".

● לפי מה את מחליטה מה נשאר ומה ייזרק?

"בספרים אני לא מעזה לגעת, כי אני לא מבינה בזה. יש כאלה שנראים לי ישנים, מתפוררים ומיותרים, אבל ערכם לבעלים עצום. חוץ מספרים וניירת, אני ממיינת כל מה שכבר ישן, שבור, סדוק, לא תקין או לא משרת את בעליו, ומניחה בצד. את מה שצריך לשמור לדורות הבאים אני אורזת בצורה מסודרת. אני אף פעם לא מחזירה לארון את מה שאני חושבת שכבר לא

משמש אף אחד. אני לא זורקת שום דבר על דעת עצמי. גם כשאני נתקלת, למשל, בסדינים שכבר הצהיבו מחוסר שימוש או בבגדים שאנשים שמרו בארון מגיל שבע. תמיד ההחלטה הסופית היא בידי בעלי הבית. גם אם יחליטו להחזיר לארון את הדברים שהכי לא נחוצים שם, לדעתי".